

Sygn. akt VIII C 175/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2023 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miasta Ł. - (...) w Ł.

przeciwko K. L., J. L. (1)

o nakazanie opróżnienia lokalu mieszkalnego

1. nakazuje pozwanemu K. L. opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) w Ł.;
2. oddała powództwo w stosunku do J. L. (1);
3. orzeka, że pozwanemu K. L. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;
4. nakazuje wstrzymanie eksmisji pozwanego K. L. z lokalu wymienionego w punkcie 1 (pierwszym) do czasu złożenia mu przez Miasto Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;
5. zasądza od pozwanego K. L. na rzecz powoda kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu;
6. przyznaje na rzecz adw. E. B. ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. L. z urzędu.

Sygn. akt VIII C 175/20

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2020 roku powód Miasto Ł. – (...)

w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. L. powództwo o nakazanie opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podniósł, że K. L. był najemcą lokalu, o którym mowa wyżej. Pozwany uchylał się od obowiązku uiszczania opłat za lokal, nie wywiązał się również z zawartej umowy w sprawie spłaty zadłużenia, w konsekwencji czego umowa najmu została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2018 roku. Pomimo wypowiedzenia umowy najmu pozwany nie opuścił zajmowanego lokalu. Pełnomocnik powoda dodał, że na dzień 31 grudnia 2019 roku zaległość pozwanego wraz z odsetkami wyniosła 9.339,59 zł.

(pozew k. 5-5v.)

W toku procesu pozwany wnosił o oddalenie powództwa jednocześnie potwierdzając fakt wypowiedzenia umowy oraz poprzedzające je wezwanie do zapłaty. Pozwany oświadczył, że uregulował zaległość za lokal i wystąpił o zawarcie kolejnej umowy najmu. Pozwany wskazał nadto, że w lokalu zamieszkuje wraz z pełnoletnią córką J. L. (1).

Pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości podnosząc, że wniosek pozwanego o zawarcie umowy najmu został oddalony, a pozwany nadal zajmuje lokal bez tytułu prawnego. Dodał, że pozwany nie odwołał się od tej decyzji, natomiast złożył kolejny wniosek o oddanie w najem lokalu mieszkalnego, który wobec nieuzupełnienia braków formalnych został pozostawiony bez rozpoznania.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej J. L. (1).

Wezwana do udziału w sprawie córka pozwanego, J. L. (1) zaprzeczyła, aby zamieszkiwała wraz z pozwanym w przedmiotowym lokalu oświadczając jednocześnie, że opuściła lokal około 13 lat temu. Pozwana wносиła o oddalenie powództwa w stosunku do jej osoby.

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2022 roku udział w sprawie zgłosił prokurator, który wniósł o ustanowienie dla pozwanego pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 stycznia 2023 roku Sąd uwzględnił wniosek prokuratora i ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie w dniu 1 marca 2023 roku prokurator cofnął swoje zgłoszenie do udziału w sprawie wobec tego, że interesy pozwanego są reprezentowane przez wyznaczonego mu z urzędu zawodowego pełnomocnika.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości zgłaszając zarzut sprzeczności żądania powoda z zasadami współżycia społecznego.

W tym zakresie pełnomocnik pozwanego podniósł, że pozwany nie dysponuje możliwością zamieszkania w innym lokalu, jest osobą schorowaną, posiadającą orzeczenie o niepełnosprawności. Dodał, że zaległość za lokal powstała na skutek problemów finansowych i zdrowotnych pozwanego i została w całości spłacona. Z ostrożności procesowej pełnomocnik pozwanego wniósł o przyznanie pozwanemu prawa do lokalu socjalnego.

(protokół rozprawy k. 35-36, k. 51-51v., k. 52-53, k. 86-87, k. 148-149, k. 200-207, k. 219-220, k. 232-232v., k. 249-250, pismo procesowe k. 39, k. 63, k. 76, k. 96, k. 112, k. 213, k. 249-250, k. 257-257v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2016 roku pozwany K. L. zawarł z pośrednikiem prawnym powoda umowę o najem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Zgodnie z jej treścią, wynajmujący zobowiązał się wydać najemcy przedmiotowy lokal do używania, a pozwany zobowiązał się do uiszczania czynszu i opłat eksploatacyjnych, które to świadczenia na dzień zawarcia umowy wynosiły łącznie 331,82 zł. Wynajmujący mógł wypowiedzieć umowę najmu w przypadkach określonych w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów (...).

(umowa o najem lokalu mieszkalnego k. 15-16v., okoliczności bezsporne)

K. L. zalegał z opłatami za wynajmowany lokal. W dniu 3 kwietnia 2017 roku strony zawarły umowę ugody w sprawie spłaty zadłużenia w ratach.

W jej treści pozwany uznał w całości zadłużenie w kwocie 2.118,37 zł wyliczone na dzień 31 marca 2017 roku i zobowiązał się je spłacić w 22 miesięcznych ratach. Zgodnie z § 6 ugody, brak zapłaty jakiegokolwiek raty w terminie skutkowało natychmiastową wymagalnością pozostałej rozłożonej na raty należności. Pomimo zawarcia ugody pozwany nie stosował się do jej postanowień.

Wobec powyższego, pismem z dnia 24 listopada 2017 roku, doręczonym w dniu 5 grudnia 2017 roku, powód wezwał pozwanego do uregulowania zaległości czynszowych w terminie miesiąca od daty otrzymania wezwania, pod rygorem,

w przypadku braku zapłaty, wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego. Zaległość, o której mowa, według stanu już na dzień 31 października 2017 roku wynosiła 2.571,70 zł należności głównej oraz 15,60 zł odsetek, ponad trzykrotnie przekraczając miesięczny czynsz. K. L. w terminie zakreślonym w wezwaniu nie uregulował zadłużenia.

(kartoteka finansowa k. 11-11v., wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 17-17v., umowa ugody k. 18-18v., harmonogram spłaty k. 19, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 24 lipca 2018 roku, doręczonym w dniu 31 lipca 2018 roku, wynajmujący wypowiedział pozwanemu umowę najmu lokalu mieszkalnego

z powodu zaległości czynszowych, z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia. Według stanu na datę sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu, zadłużenie przedmiotowego lokalu wynosiło łącznie 3.065,83 zł.

Po rozwiązaniu stosunku umownego powód wezwał pozwanego do dobrowolnego wydania lokalu i zapłaty należności. Jednocześnie poinformował, że od dnia 1 września 2018 roku naliczane jest odszkodowanie za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego.

(wezwanie wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 14-15v., wypowiedzenie umowy najmu lokalu mieszkalnego wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 16-16v., okoliczności bezsporne)

W czerwcu 2020 roku K. L. złożył u powoda wniosek o oddanie w najem lokalu mieszkalnego z tytułu spłaty zadłużenia. Na dzień 30 czerwca 2020 roku całość zadłużenia za lokal została spłacona. Wniosek, o którym mowa, został przez powoda oddalony. W uzasadnieniu swojej decyzji powód wyjaśnił, że pomimo oświadczenia pozwanego, że prowadzi gospodarstwo domowe i zamieszkuje w lokalu wraz z córką, należności za lokal uiszczane są za jedną osobę, ponadto fakt zamieszkiwania J. L. (1) nie został potwierdzony w przeprowadzonym wywiadzie oraz przez administratora. To sprawia, że pozwany przekracza kryterium dochodowe oznaczone w uchwale nr XLIV/827/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 29 czerwca 2012 roku. Niezależnie od powyższego powód podniósł, że na dzień 8 marca 2021 roku na koncie lokalu widnieje zaległość.

(kartoteka finansowa k. 33, wniosek k. 57, pismo k. 64-64v., okoliczności bezsporne)

J. L. (1) nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu mieszkalnym, nie ma w nim również swoich rzeczy. Pozwana opuściła wskazany lokal mieszkalny wraz z matką ponad 13 lat temu, po rozwodzie rodziców.

Lokatorzy, którzy podpisali oświadczenie z dnia 20 lipca 2021 roku, że J. L. (1) przebywa pod adresem Ł., ul. (...), nie zapoznawali się z jego treścią przed podpisaniem. Osoby te dały wiarę pozwanemu, który wskazywał, że oświadczenie jest składane na potrzeby uzyskania dodatku mieszkaniowego, że chce domeldować córkę, że chodzi o potwierdzenie zameldowania córki w lokalu.

(zeznania świadka E. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka L. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka W. W. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka G. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka J. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka M. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka J. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka Z. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, zeznania świadka J. Z. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 września 2022 roku, oświadczenie k. 84-85, oświadczenie J. L. – k. 112, k. 148)

Pozwany ma 53 lata, ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Pozwany leczy się psychiatrycznie od ponad 10 lat, ma zaburzenia depresyjne
- nawracające, okresowo w związku z przebiegiem choroby przebywa w szpitalu psychiatrycznym w ramach dziennego pobytu. Pozwany choruje również na nadciśnienie. K. L. nie posiada innego lokalu mieszkalnego, w którym mógłby zamieszkać.

Na dzień 24 maja 2021 roku zaległość pozwanego z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego wynosiła 1.572,17 zł.

(pismo Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności k. 255, stan finansowy konta z dn. 25.05.2021 – k. 77, zaświadczenie k. 126, 144, 197, 230, 243, zaświadczenie (...) Psychiatrycznego ZOZ k. 215, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadków. Osoby te zgodnie podały, że pozwany prosząc o podpisanie oświadczenia z k. 84-85 wprowadził je w błąd odnośnie celu sporządzenia pisma. Jednocześnie świadkowie zaprzeczyli, aby J. L. (1) zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu wskazując, że wyprowadziła się ona wraz z matką ponad 10 lat temu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w stosunku do pozwanego jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości, natomiast względem pozwanej okazało się niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Podstawą żądania nakazania opróżnienia lokalu mieszkalnego jest art. 222 § 1 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z tym przepisem, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Nadto w myśl zaś przepisu art. 675 § 1 k.c., po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało prawdziwości twierdzeń pozwanego, jakoby zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu wraz z córką – pozwaną J. L. (1). Na wykazanie powyższej okoliczności pozwany poprzestał wyłącznie na przedłożeniu oświadczenia z k. 84-85, tj. oświadczenia podpisanego przez współmieszkańców bloku, w którym mieszka pozwany, że „... J. L. (1), córka K. L., przebywa pod adresem ul. (...)”. Rzecz jednak w tym, że treść samego oświadczenia odnosi się nie tyle do zamieszkiwania pozwanej, co do jej przebywania w lokalu bez sprecyzowania jednak, jaki charakter miałby mieć ten pobyt. Samo przywołane oświadczenie o niczym zatem nie przesądza zwłaszcza,

że na potrzeby starania się przez pozwanego o ponowny przydział lokalu konieczne było m.in. wykazanie, że prowadzi on z córką wspólne gospodarstwo domowe. Także z punktu widzenia odpowiedzialności osoby zamieszkującej z najemcą za zapłatę czynszu najmu istotne jest, czy takie zamieszkiwanie ma stały charakter. Jedynie na marginesie przypomnieć w tym miejscu należy, że z pozwanym nie zawarto kolejnej umowy najmu.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia również wymaga, że wszystkie osoby, które złożyły podpis pod omawianym oświadczeniem zgodnie zeznały przed Sądem, że według ich stanu wiedzy pozwana od ponad 10 lat nie zamieszkuje wraz z pozwanym i opuściła lokal wraz z matką (nawet świadek J. Z., który w swoich zeznaniach rozróżniał przebywanie w lokalu od zamieszkiwania w nim, stwierdził, że pozwany mieszka sam, a córka jedynie go odwiedzała, przy czym widział ją „kilka lat temu”). Część ze świadków poczuła się przy tym wprowadzona w błąd przez pozwanego,

który ich zdaniem w podstępny sposób podsunął im oświadczenie do podpisu mylnie przedstawiając motywy swojego działania. W konsekwencji Sąd uznał, że pozwana od wielu lat nie zamieszkuje w lokalu, co w konsekwencji musiało skutkować oddaleniem powództwa w stosunku do J. L. (1).

Odmianą ocenę prawną Sąd poczynił względem pozwanego. W sprawie niesporne bowiem było, że pozwany włada rzeczą cudzą, będącą własnością powoda. Tym samym, żeby skutecznie przeciwstawić się żądaniu pozwu, K. L. winien udowodnić, że przysługuje mu tytuł prawny do zajmowania lokalu, o którym mowa w pozwie. Strony były zaś zgodne co do tego, że pozwany nie posiada żadnego tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) i w konsekwencji zbędnym było przeprowadzanie szczegółowego postępowania dowodowego w tym zakresie. Podkreślić należy, że K. L. nie tylko nie negował tej okoliczności, ale wręcz wprost ją przyznawał oświadczając, że potwierdza fakt wypowiedzenia umowy najmu i poprzedzające je wezwanie do zapłaty. O czym była już mowa pozwany wnosząc o oddalenie powództwa oparł swoją argumentację na przekonaniu, że powód wydał decyzję o odmowie przyznania mu prawa do lokalu w oparciu o nieprawidłowe kryteria. Wprawdzie kwestia ta nie ma bezpośredniego przełożenia na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, stwierdzić jednak należy, że przekonanie pozwanego jest niezasadne. Jak już wyjaśniono, pozwany sam zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, co więcej – jak wynika z pisma z k. 64 – od lutego 2010 roku uiszczał on opłaty za najem wyłącznie za jedną osobę, pośrednio potwierdzając ów fakt. Okoliczność ta sama w sobie nie przesądzała wprawdzie o odmownym rozpatrzeniu wniosku pozwanego, wpływała jednak na niespełnienie przez pozwanego kryterium dochodowego, od którego uzależniona była decyzja powoda. Dodatkowo, na co zwracał uwagę powód, czy to w pismach kierowanych do pozwanego, czy też w pismach procesowych w sprawie, pozwany okresowo nadal miał zaległości w opłatach, w tym m.in. w czasie rozpoznawania jego wniosku (zob. pismo z k. 64). Wszystkie te okoliczności sprawiły, że pozwany nie spełniał przesłanek przewidzianych uchwałą Rady Miejskiej w Ł. nr XLIV/827/12 z dnia 29 czerwca 2012 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta Ł.. Wreszcie nie może ująć uwadze, że pozwany nie skorzystał z drogi odwoławczej od decyzji wydanej przez powoda. Co prawda złożył on ponowny wniosek ten był jednak dotknięty brakami formalnymi, których pozwany nie uzupełnił i przez to nie mógł podlegać rozpoznaniu. Trudno więc o to obwiniać powoda. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że rozpatrując wniosek pozwanego powód działał w zgodzie z wiążącymi go kryteriami wynikającymi z przepisów prawa.

Finalnie uwypuklenia wymaga, że fakt spłacenia zadłużenia przez pozwanego jest irrelevantny z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Kwestia ta mogłaby zostać skutecznie podniesiona w sprawie o zapłatę zaległych należności czynszowych, w sprawie jak niniejsza znaczenie ma zaś wyłącznie to, czy pozwany posiada tytuł prawny do władania lokalem należącym do powoda. Powtórzenia wymaga, że sama spłata zaległości nie stanowi przy tym podstawy do przydzielenia danej osobie lokalu w ramach umowy najmu, a powód rozpatrując wnioski w tej sprawie zobligowany jest stosować przepisy prawa.

Powód, na podstawie art. 222 § 1 k.c., miał zatem prawo żądania od pozwanego opróżnienia przedmiotowego lokalu mieszkalnego, który po upływie okresu wypowiedzenia jest zajmowany przez pozwanego bez tytułu prawnego.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie na podstawie art. 5 k.c., a więc w oparciu o ustalenie, że roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Powód jest właścicielem przedmiotowego lokalu, prawo własności jest zaś prawem chronionym przez Konstytucję i równocześnie jednym z fundamentalnych praw ustrojowych. Wobec tego, jak wynika z utrwalonego, aktualnego stanowiska judykatury i doktryny, stosowanie art. 5 k.c. w ogóle, a w przypadku roszczeń związanych z prawem własności w szczególności, winno mieć charakter wyjątkowy i winno być szczególnie uzasadnione. Zdaniem Sądu, w oparciu o ustalony stan faktyczny nie sposób stwierdzić, aby taka sytuacja zachodziła w przedmiotowej sprawie. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego z urzędu, powodowi nie sposób zarzucić działania sprzecznego z zasadami współzycia społecznego. Wręcz przeciwnie, powód na etapie przed wypowiedzeniem stosunku najmu zawarł z pozwanym ugodę w sprawie spłaty zadłużenia, a więc w istocie dał pozwanemu „drugą szansę”, która mogłaby go uchronić od wypowiedzenia stosunku najmu. Ustalona ugodą spłaty zostały przy tym ustalone w niewielkiej wysokości, a sama spłata rozłożona na okres 22 miesięcznych rat. Oczywiście na późniejszym etapie powód nie uwzględnił wniosku pozwanego o ponowne zawarcie umowy najmu

jednak, jak wyjaśniono wyżej, wynikało to z faktu niespełnienia przez pozwanego określonych przez przepisy prawa miejscowego kryteriów. Decyzja powoda miała więc obiektywny, a nie subiektywny charakter. Finalnie nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że poza powołaniem się na sytuację życiową i materialną pozwanego, która zdaniem pełnomocnika pozwanego z urzędu pozwala uznać roszczenie powoda za nadużycie prawa, nie wykazane zostały żadne okoliczności, które w istocie potwierdzałyby powyższe. Pełnomocnik pozwanego nie wyjaśnił również na czym owe nadużycie prawa miałyby polegać.

Na podstawie art. 14 ust. 1, ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, Sąd orzekł, że pozwanemu przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Zgodnie z brzmieniem wskazanych przepisów, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy (art. 14 ust. 1 ustawy). Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego m.in. wobec osoby niepełnosprawnej, do której to kategorii należy zaliczyć pozwanego, czy osób obłożenie chorych, a niewątpliwie K. L. jest osobą schorowaną.

Z powyższych względów należało uznać, że w sprawie zachodzą okoliczności, które w myśl art. 14 ustawy konstytuują po stronie pozwanego prawo do lokalu socjalnego. Podkreślić w tym miejscu również należy, że strona powodowa nie wykazała w toku postępowania, żadnych okoliczności skutkujących orzeczeniem o stwierdzeniu, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Brak było zatem jakichkolwiek powodów do odmowy przyznania K. L. uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, Sąd nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu w stosunku do pozwanego do czasu złożenia mu przez Miasto Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze zdrowotną i życiową sytuację pozwanego jak i przedmiot procesu, które oceniane przez pryzmat treści w/w przepisu doprowadziły Sąd orzekający w sprawie do przekonania, o zasadności zastosowania w sprawie wskazanego przepisu i nie obciążaniu pozwanego całością powstałych w sprawie kosztów procesu. W konsekwencji Sąd zasądził od K. L. na rzecz strony powodowej kwotę 200 zł (odpowiadającą opłacie sądowej od pozwu) tytułem zwrotu części kosztów procesu. W pozostałym zakresie, to jest w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej, Sąd nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Ponadto Sąd przyznał i nakazał wypłacić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. E. B. kwotę 240 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.